

Este un secerător!

Grâul formează valuri aurii. Un foșnet străbate câmpurile când vântul trece peste ele. Spicele se înclină, grele în așteptarea secerișului. Soarele de dimineață strălucește de pe cerul de un albastru intens. Și acum se apropie pași fermi și începe să răsună un cântec. Vin secerătorii cu secerile pe umeri. Munca începe. Secerile scânteietoare freamătă printre spice. Acestea se apleacă și cad cu miile. Spice aurii, trebuie să muriți! – Sunteți triste din cauza aceasta? Mă simt ca și când ele ar răspunde: „Nu, pentru că moartea noastră nu este sfârșitul. Noi murim ca tocmai prin aceasta să devenim folositoare neamului omenesc.” Și, în cădere, spicele îmi povestesc mai departe vechea istorie despre moarte și dispariție, pentru a deveni ceva nou, despre eterna transformare a vieții. – Și secerătorul taie mai departe și nu se întristează pentru miile de spice care cad. El este în slujbă și acționează, ascultând de legea eternă.

Și eu mă gândesc la celălalt secerător, care trece serios și nevăzut prin câmpia înfloritoare și își avântă secera, urmând o misiune superioară. În urechi îmi răsună cântecul popular: „Este un secerător, se numește moarte, are putere de la marele Dumnezeu. Curând va secera, noi trebuie să îndurăm aceasta.” Și în minte îl văd pășind printre rândurile celor vii cu îngrozitoarea coasă, despărțind dragostea și aducând suferință, după o lege de nepătruns. Și mă gândesc la multele flori omenești tinere, pe care el le taie, fără să întrebe dacă le convine. În minte mai am ceva trăit recent: Încă mai văd avionul elegant, cum trecea victorios prin văzduhurile albastre, peste câmpie. Noi priveam admirativ în urma sa, vorbind despre tânărul cutezător, care se încredința așa de voios mândrei păsări. Apoi, deodată, auzim mașinăria gemând ca un animal rănit. Ne apucă spaima. Ne grăbim și vedem cu groază cum avionul oscilează încolo și înapoi și se prăbușește în adânc, arzând. Tăcere, apoi – o coloană de fum în spatele copacilor și doi oameni tineri, în floarea vârstei erau arși, după cum am aflat mai târziu. – „Este un secerător, se numește moarte...”

Inevitabil ajungi și tu pe mâna acestui secerător. – Astăzi? Măine? Când? Nimeni n-o știe! Nu poți fugi de el. Omule, gândește-te: omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata. Ești tu un spic greu, plin de rod, care se maturizează vesel în întâmpinarea marelui seceriș și știi tu că viața ta nu se termină cu secerișul? Spicele pline, grâul, potrivit Cuvântului Său, Domnul îl adună în grânarele Sale, ele sunt un rod pentru El. Dar pe cele goale, „pleava o va arde cu foc de nestins” [Matei 3.12]. Acesta este un cuvânt îngrozitor de grav. Arderea cu un foc care nu se stinge! De aceea străduiește-te să devii un spic purtător de rod! Lucrul acesta este posibil prin harul lui Dumnezeu. Pentru aceasta a murit Hristos pe cruce. El te cheamă, pe tine, omule, care citești aceasta. Isus Hristos te cheamă și pe tine să-L urmezi, astăzi, cât mai respiri și trăiești. Pune-ți viața în mâna Sa! El o va face roditoare, bogată și plină de binecuvântare. Atunci nu trebuie să te temi de ziua secerișului. Doar vei fi adunat în grânarele Sale. Acolo va exista iarăși viață, eternă, bogată, viață minunată. Cine are această viață nu trebuie să se teamă de secerătorul-moarte, ci poate să cânte cum se spune la sfârșitul cântecului popular: „Sâc, moarte! Vino, nu mă tem de tine, sâc! Fă-ți cositul! Dacă m-a rănit, / Voi fi răsădit, / O aștept să vină, / cereasca grădină.” –

M. Maquet

Titlul original: „Es ist ein Schnitter!”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 247-249.